

Vi mener også, at lovforslag nr. L 141 om europaparlamentsmedlemmerne er en naturlig konsekvensændring, hvis de andre forslag nyder fremme.

Så er der forslaget om ministrene, lovforslag nr. L 140, og i betragtning af, at jeg har været medforlagsstiller hele fem gange på forslag, som gik ud på, at ministre ikke skulle kunne modtage pension, før de fyldte 60 år, er vi selvfølgelig meget glade for, at det nu langt om længe er lykkedes at skaffe et flertal i Folketinget for at fjerne den urimelighed, at blot fordi man har været minister i 12 måneder, er man straks berettiget til pensionslignende ydelser helt frem til man er 60 år, og derefter får man den egentlige pension. Så den del synes vi er ganske fornuftig.

Så er der blevet gjort meget ud af spørgsmålet om, hvilken løn ministrene egentlig skal have. Det står ikke i lovforslaget, der står nogle procentsatser, men den egentlige løn, hvad der skal udbetales, afgør statsministeren sammen med finansministeren. Det, Folketinget tager stilling til, er nogle principper for, hvilke procenter der skal være imellem de forskellige ministre. Men selve lønnen afgør man i regeringen, og derfor mener vi også, det er regeringens ansvar at afgøre, hvilken løn der skal udbetales.

Så er der endelig lovforslag nr. L 142 om folketingsmedlemmerne, og det er jo blandet sammen med mange forskellige ting.

Starter vi med omkostningstillægget, er det vores opfattelse, at den ændring, der finder sted, er fornuftig, og at den er rigtig. Det er bedre at dele omkostningstillægget op, sådan at boligomkostningen kommer til at fremstå for sig. Det er bedre, at man i konsekvens af, at de, der bor i Nyborg, kun har 10 minutter længere til arbejde i dag end dem, der bor i Korsør, så laver den tilpasning, og den har jo været diskuteret, lige siden Storebæltsbroen blev åbnet.

Så er der spørgsmålet om eftervederlaget. Vi er også af den opfattelse, at hvis man, inden man kom i Folketinget, var smed, og så sidder i Folketinget i 22 eller 21 eller 20 år, ja, så er det altså ikke lige sådan at gå ud og løfte hammeren igen. Derfor er det uværdigt, hvis folketingsmedlemmer, efter at have gjort en stor indsats for dansk parlamentarisme, skal ud og på bistandshjælp, fordi eftervederlaget udløber. Derfor synes vi, forlængelsen af eftervederlagstiden er fornuftig.

Vi kan forstå, der er et ændringsforslag på vej med hensyn til modregning. Hvis man får ar-

bejde, skal modregning finde sted med det samme. Det ændringsforslag vil vi støtte. Vi synes, det er en god og fornuftig ting, og nu, hvor man netop går ind og regner med, at der efter de 12 måneder skal ske modregning, ja, så er teknikken indført, og så kan den lige så godt gælde fra måned nr. 1.

Endelig er der lønnen, og hvor jeg jo ikke så tit er enig med hr. Jørgen Estrup, så må jeg sige, at betragtningerne omkring den måde, det finder sted på, jo er fuldstændig korrekte. Hvis man dengang i 1986 ud over at forhøje folketingslønningerne med 27 pct. havde indbygget en reguleringsordning, der er en anden end den 2 gange om året for pris- og lønstigninger, så var vi sluppet for at stå her i dag med en forhøjelse på 23 pct. Så selve det, at man fremover får indbygget en reguleringsordning, er jo klogt nok.

Men om folketingsmedlemmers lønninger her og nu skal stige med 23 pct.? Ja, der har vi den opfattelse i Frihed 2000, at det synes vi ikke er nødvendigt. Vi synes, det er fint, at man indbygger en reguleringsordning, som er ud over den normale pris- og lønstigning, men forhøjelsen af grundvederlaget, hvis man kan kalde det det, synes vi ikke er passende hverken på nuværende tidspunkt eller i øvrigt på andre tidspunkter.

I 1986 var situationen den, at Folketinget netop ved lovindgreb i overenskomsten havde vedtaget, at folk uden for dette hus kun måtte stige med 2 pct., hvorefter folketingsmedlemmerne bevilgede sig selv 27 pct. Denne gang står vi i den situation, at der for en lang række andre erhvervsområder er tale om løntilbageholdenhed og et samfundsøkonomisk ønske om, at der udvises løntilbageholdenhed, og det bør folketingsmedlemmerne selvfølgelig holde sig for øje.

Så afhængig af, hvor mange eller hvor få ændringsforslag der kan blive vedtaget til L 142, vil vores holdning, som forslaget ligger, være, at det stemmer vi nej til. Men det kunne jo være, at vi under udvalgsarbejdet kunne få ændret de forslag, så vi også kommer til at stemme for L 142. Det er vores håb, og så vil det være sådan, at de tre andre forslag stemmer vi for.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg skal i mit indlæg koncentrere mig om lovforslag nr. L 142 om folketingsvederlaget, som jeg synes bliver for højt, når det bliver sat op med disse over 20 pct. Og hvorfor så det? Fordi